

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY....

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. **JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?**

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů.

V minulém jedenáctém dílu jsme si definovali, co je odpuštění a také co odpuštění není. Tentokrát se budeme věnovat místu, které je pro každého velmi důležité, místu, kde se chceme a také cítíme bezpečně, šťastně, radostně, ale někdy také unaveně, nešťastně, smutně apod., protože např. chybí odpuštění a smíření. Tím místem je DOMOV.

Když položíme internetové encyklopedii *Wikipedie* dotaz na heslo „domov“, odpoví nám toto: „domov je místo, kde jsme doma“. Jak tedy vypadá to místo, kde jsme doma?

Domovem nejsou čtyři stěny, plný stůl a dveře na zámek. Domov je především v srdcích lidí, kteří nás přijímají. Domov je místem, kam se ukrýváme před tlakem okolního světa, kde je bezpečí a kde jsou naši blízcí, kteří nás mají rádi. Je to místo, kam se rádi vracíme a nabíráme v něm nové síly, abychom zvládli všechny výzvy současnosti. Domov je místo, kam patříme. Má svou charakteristickou vůni a barvu.

Domov nevzniká sám od sebe jen díky tomu, že několik lidí sídlí pod jednou střechou. Domov se vytváří s těmi lidmi, kteří jsou pro nás důležití. Díky těmto lidem - našim partnerům, rodičům, sourozencům, dětem a dalším blízkým - se učíme vytvářet vztahy, růst v nich a zrát. Neobejde se to bez chyb. Neobejde se to bez umění chyby odpouštět. Ale právě proto jsou nejbližšími, že se v důvěře můžeme spolehnout na jejich velkorysost, na dobré úmysly, s nimiž do vzájemného vztahu vstupují. Pod jednou střechou se nejdříve sami učíme a potom předáváme dál tyto dovednosti:

- vstřícnost
- vzájemnost
- ochotu rozdělit se
- obětavost
- velkorysost
- umění odpouštět (i sobě)
- schopnost připustit vlastní chyby
- odpovědnost za druhé
- odpovědnost za sebe
- najít správný okamžik, kdy být blízko, nebo se naopak vzdálit

Přijímat, rozmnožovat a předávat tyto dovednosti je bytostným úkolem lidského života. A platí, že čím více dáváme, tím jsme sami bohatší.

A na závěr: „*Domov – vždycky to budu opakovat – není prostor, ale proces. Tady se schovávám před deštěm a zimou, tady žiju, tady trávím svůj volný čas, tady se rodí moje rodina, tady ji tvořím léty, trpělivostí a tolerancí a vůbec řadou kladných principů. Domov je bytost.*“ Miroslav Horníček

Za Diecézní centrum pro rodinu Mgr. Martina Fürstová

Část textu byla použita z brožury o domově z Národního centra pro rodinu